

2 söndagen efter Den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Luk. 14:25–35.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Över denna söndag står rubriken och predikoämnet "Kallelsen till Guds rike". Det är den kallelse, som Jesus i liknelsen om det stora gästabudet uttalar med orden: "Kommen, ty nu är allt redo". Det är den kallelse, som i liknelsen ingalunda får det gensvar, som är vanligt vid gästabud: "Men de begynte alla strax ursäkta sig". Så bör med all rätt den frågan uppstå, hur i klartext, utan liknelsens omskrivande språk, denna kallelse lyder. Liknelsens olika detaljer visar, att det ingalunda handlar om vad människor i gemen väntar sig av religiösa inbjudningar. Människor brukar komma på fester, när de bjuds, och sysslade med jordagods, oxspann och äktenskapsbestyr skapar som regel ökad vilja till glädje i goda vänners lag. Så är människan av naturen ganska så religiös och vill gärna skaffa livet en extra guldkant genom evighetsglans, genom orgelspel och kända psalmers sång. När Jesus låter gästerna avvisa inbjudan, inbjudaren vredgas och vänder sig till mindre anständigt folk, har vi den oavvisliga plikten att låta den konfliktskapande inbjudan uttalas i klarspråk. Att göra så är ingalunda svårt. Textens åhörare hade hört den. Den lyder: "Gören bättring och tron evangelium!" (Mark. 1:15) Det ordet hade Jesu åhörare hört, och de hade avvisat det, som Jesus inskräper i sina ord om d.h. Johannes Döparen: "Men fariséerna och de lagkloke föraktade Guds rådslut ifråga om dem och läto icke döpa sig av honom". (Luk. 7:30) Ja, "Johannes kom och lärde eder rättfärdighetens väg, och I trodden honom icke, men publikaner och skökor trodde honom". (Matt. 21:32) Därmed står vi inför bättringens beståndsdelar, inför ångern över synden verkad av Guds Lag, inför tron på syndernas förlåtelse, verkad av evangelium om Guds Lamm. Genom Lagen och evangelium kallas vi till saligheten, och vårt motstånd mot Lagens dom och evangeliums främmande rättfärdighet får oss att avvisa inbjudan. Därmed avtecknar sig förklaringen till evangelieliknelsens orimligheter.

Redan evangeliets omedelbara fortsättning, som är dagens predikotext, skänker oss en utomordentligt

tydlig inbjudan till Guds rike: "Om någon kommer till mig, och han därvid ej hatar sin fader och sin moder och sin hustru och sina barn och sina bröder och syst-rar, därtill ock sitt eget liv, så kan han inte vara min lärjunge". Om inte förr så ges med dessa Jesu ord en rimlig förklaring till ursäkterna i evangeliet. Jordbruket, oxarna, hustrun är mer än rimliga ursäkter mot bakgrund av dessa Jesu ord. Vad den opånyttfödda människan med nödvändighet måste värja sig mot är det Ordets krav, som fordrar hela människan, som ställer henne under det budet: "Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd". (Matt. 22:37) Därmed faller alla mänskliga försök att rädda någon del av vårt liv som vårt eget område, att dra en rågång mellan Guds och min värld. Hela hjärtat, varje dess vinkel och vrå, varje själens andhämtning, varje ord innan det sagts ställs under Guds Lag, den flammade, den förtärande, den fördömmande. Just så dömda, så förkrossade, skall vi "komma till mig", komma till Jesus, som i evangelium förlåter vår synd och dagligen fördriver vår synd, som dagligen skänker oss sin dubbla gåva: syndernas förlåtelse och Den Helige Ande, sin främmande, fullkomliga rättfärdighet och en egen, begynnande, ofullkomlig rättfärdighet. Det är den nya födelsens under, som Nikodemus med sådan tveksamhet berörde med frågan: "Huru kan en människa födas, när hon är gammal? Icke kan hon väl åter gå in i sin moders liv och födas?" (Joh. 3:4) Just så lyder ursikten i klartext. Så avvisas dopet. Tron åter tar emot dopet, tror det ordet: "Om en människa icke bliver född på nytt av vatten och ande, så kan hon icke komma in i Guds rike". (Joh. 3:5) Om denna kallelse till dopet, till Guds rike, säger vi så:

- I. kallelsen till Guds rike är en dom över vårt hårda hjärta,
- II. kallelsen till Guds rike är evangelium om Jesu heliga offer,
- III. kallelsen till Guds rike är maningen till helgelsekamp.

I. Kallelsen till Guds rike är en dom över vårt hårda hjärta.

Det kan aldrig nog understrykas, att den kristna uppenbarelsen låter Guds stränga Lag falla över oss som en förtärande eldbrand på ett sätt, som vi av naturen är helt främmande för. Det stycke kunskap av Lagen, som vi har, och som fariséerna hade, är ett jämmerligt bråkstycke av Lagen, ja, en självbelåten förvrängning av den. Det krav som Jesus uttalar, kravet på att hata sitt liv, att bära sitt kors, är kravet, som utgår från Guds oinskränkta Gudom, från Guds ställning som viktigare än allt skapat, viktigare än mitt eget jag, min familj, varje bindning, som gör sig gällande mot mig. Det är ett stort misstag att tro, att evangelierna skulle se fariséerna som den stränga Lagens representanter och mot dem företräda en litet vänligare och rimligare syn på Guds krav. Fariséerna var just den reducerade lagens anhängare och döms av Jesus som moraliska lättviktiga. Jesus är den, som ensam dömer hjärtats djup, som skapar rätt ånger, och som därför lidelsefullt avvisas av de obotfärdiga, av det goda livets anhängare.

II. Kallelsen till Guds rike är evangelium om Jesu heliga offer.

Därför att Lagen är så fruktansvärt allvarlig, är evangeliet det fruktansvärda och allvarliga evangeliet om Jesu heliga offer, om våra synders försonande i den helige Sonens oförskylda, heliga lidande och död, om den heliga ställföreträdande tillfyllestgörelsen. Evangelium är kallelsen: *"Den som äter mitt kött och*

dricker mitt blod, han har evigt liv och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen". (Joh. 6:54) Evangelium är kallelsen till Guds Lamm, det fullkomliga, obefläckade och högheliga offret under det invigda brödets och vinets yttre gestalter. Så ser gästbudets centrum ut, den beredda måltiden, fordrande ånger och tro, sann bättring. Inför detta skyggar otron, ja, *"För detta tals skull drogo sig många av hans lärjungar tillbaka, så att de inte längre vandrade med honom"*. (Joh. 6:66)

III. Kallelsen till Guds rike är maningen till helgelsekamp.

Jesus säger i dag: *"Om en konung vill draga ut i krig för att drabba samman med en annan konung, sätter han sig inte då först ned och tänker efter, om han förmår att med tiotusen möta den som kommer emot honom med tjugotusen?"* Detta är den kristne, som i sitt heliga dop förklarat Satan krig, som tre gånger där avsvurit och utmanat honom. Denna kamp måste sedan hela livet föras med helig besinning och beräkning, då ju Satan är en mäktig herre. Vi måste i vår svaghet gripa till himmelska hjälptrupper; vi måste ständigt bedja och kämpa. Varje morgon måste vi på nytt sänka oss ned i vårt dop, *"genom daglig ånger och bättring förkvävas och dödas med alla synder och onda lustar, och en ny människa dagligen framkomma och uppstå"*. Det är inför ett sådant perspektiv, som otron säger: *"Tag emot min ursäkt"*. Otron vill inte förkvävas och dödas. Denna vår gamla människas död är däremot vår kristna önskan, som Gud var dag må styrka.

Amen.